

ved at spørge Højesteret. Men af den højtærede Ministers Udtalelser kunde jeg ikke faa ud, at der har været Tale om at henvende sig til Højesteret. Det er rigtigt, at man ikke uden videre kan lægge mere Arbejde paa Højesteret, end Retten nu har. Allerede nu er der saa meget Arbejde, at det vist vil knibe for den at paatage sig mere. Selv om der, hvad der vilde være rimeligt, gives et særligt Honorar for det særlige Arbejde, kan jeg ikke tro, det vilde blive set med megen Velvillie. Jeg ved endvidere ikke, om det overhovedet i og for sig kan gaa med umiddelbar Appel til Højesteret fra de nuværende Krigsretter. Sagen er nemlig den, at Højesterets Procedure, som den er nu, egentlig kun er beregnet paa, at der har fundet en grundig Procedure Sted i Underinstansen, en stor Indlægsveksling o. s. v. Hvis det ikke er sket, men Højesteret skal begynde det hele forfra, kan det blive for meget Arbejde for den.

Paa den anden Side ved jeg ikke rigtig, om Højesteret ikke, naar alt kommer til alt, hellere selv vil tage Sagen end delegerer nogle af sine Medlemmer til en Krigsret. Jeg tør ikke sige, at jeg har nogen Erfaring i saa Henseende, men jeg har dog mange Gange haft et lignende Spørgsmaal under Behandling. Det er nemlig ved den juridiske Eksamen ved Universitetet saaledes, at man har to Højesteretsassessorer som Censorer. De juridiske Eksaminer ere jo meget store og langvarige, de tage det meste af 2—3 Maaneder hvert Aar. Vi have ved Universitetet tidt ønsket at kunne faa flere end de to Højesteretsassessorer, men det har Højesteret altid sat sig imod med Hænder og Fødder. Allerede at undvære de to Assessorer har mange Gange været vanskeligt for den. Der er jo 13 Medlemmer i Højesteret, og mindst 9 Medlemmer skulle være til Stede hver Gang. Man tør ikke begynde nogen Sag, uden at der er 10 Medlemmer til Stede, thi man risikerer, som det er sket en Gang for nogle Aar siden, at et Medlem bliver syg; saa maa man, maaske efter flere Dages Procedure, begynde forfra. Som Følge deraf er der kun meget faa Højesteretsdommere at undvære. Nu ved jeg ikke rigtig, om Højesteret ikke vil sige: Nej, hellere end at der skal tages Medlemmer fra os paa ubestemt Tid og sættes hen i en anden Ret uden at vide, hvor mange Dage de ere borte, ville vi selv tage Sagerne, saa kunne vi stikke disse Sager ind, naar der er et Mellemrum imellem andre Sager.

Jeg frygter imidlertid for, at hvad man end gør, kan Højesteret ikke komme ud af det med det Antal Medlemmer, den nu har, og at der mulig maa flere til. Dog, dette er vel et Bipunkt, som ikke vil forhindre en Reform i den Henseende.

Med Hensyn til, hvad min ærede Side-mand, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) sagde, vilde jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg har fremhævet, hvorledes det Forsvar, som ifølge Forslaget skal være til Stede, dels er ganske utilfredsstillende i vigtigere Sager, dels i mindre vigtige Sager vil eller kan føre til et uhyre Tidsspilde og et uhyre Besvær. Det blev noget misforstaaet, bl. a. af det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen Halsted), men det forekom mig, at ogsaa den højtærede Forsvarsminister sagde noget, der beroede paa en Misforstaaelse, desangaaende. Jeg vil derfor gerne sige et Par Ord til Forklaring. I 99 Tilfælde af 100 ere de, som blive tiltalte, egentlig, om jeg saa maa sige med et populært Udtryk, strak „leverede“. Det er ganske klart, hvad de have gjort, de tilstaa det, der er slet ikke noget at undersøge, man har kun at se efter i Loven, hvad de skulle dømmes til, der er hverken nogen faktisk eller nogen juridisk Tvivl. Men en Gang imellem kommer der saa en tvivlsom Sag — det kan være en lille Sag, og det kan være en stor Sag —, og i den gælder det om, at den militære tiltalte — saavel som den private — kan faa sit Tarv varetaget, og navnlig at han kan faa et ordentlig Forsvar. Der kan ellers ske ham uoprettelig Skade. Det er altsaa for denne ene Sags Skyld, der maa være et ordentligt Forsvar. Det ærede Ting maa huske paa, at det overhovedet er for disse enkelte Sagers Skyld, den hele Retsreform foretages. De allerfleste civile Sager ere heller ikke tvivlsomme. Det store Gros, man kan sige de 90 af 100 af de civile Sager ere aldeles ikke tvivlsomme, og man behøvede for deres Vedkommende i og for sig kun at have en Sognefoged til at se paa Sagen og sige, hvorledes det skal være. Retsreformen er indrettet paa det Faatal, som de vanskelige Sager ere. Paa samme Maade vil det i det allerstørste Flertal af de militære Sager ikke have noget at sige, hvem der dømmer, det er klart, hvad den tiltalte har begaaet, og at han skal straffes; Manden indrømmer det selv. Garantien, som vi gaa ud paa at træffe, skal frem for de faa tvivlsomme Sagers Skyld. Og der var det, jeg bemærkede, at det kan lidet hjælpe en tiltalt i en fra det offentliges